

Afdelingen for Rumænien September transporten 2005

Efter en intensiv indsamling af effekter fra skoler, institutioner og private, startede vi en tidlig lørdag morgen lastningen af den store lastbil, til årets femte transport.

I forbindelse med den tidligere transport, besøgte vi skoler og private i Tibanesti-området, samt de sædvanlige modtagere, for at sikre os dels et realistisk behov, dels at finde det bedst egnede udstyr til vore modtagere.

Klokken ca 20 lørdag aften, var bilen fuld lastet, fragtdokumenterne blev vedlagt og vi skiltes med vore frivillige hjælpere. Alle var godt trætte efter en koncentreret arbejdsopgave, hvor formålet med deltagelsen, gav en rar fornemmelse af, at have gjort noget godt.

I løbet den følgende uge, kørte transporten mod Rumænien og vi startede i ledsager- bilen følgende lørdag morgen kl 04.00, med kurs mod Rumænien, hvor vi mødte lastbilen hos tolden i Cluj- Napoca mandag morgen kl 09.00. Chaufføren var frisk og udhvilet, stod først i køen og forlod tolden ved ellevetiden, hvorefter vi startede aflæsningen hos vor samarbejdspartner Umanitare "Filantrop" i Cluj-Napoca. Efter aflæsningen kørte transporten mod Iasi Amt, en tur tværs gennem Rumænien, over Karpaterne et par gange, men en naturskøn tur fra øst til vest, i dette smukke landskab.

I byen Iasi var første aflæsning hos "Familie Nostra"- gadebørnshjemmet, som efter en total renovering nu fremtræder nymalet, med fliser og parketgulve, samt et renoveret køkken. En glad leder modtog os på en parkeringsplads nær hjemmet, fordi vi på grund af de meget små veje i dette ældre kvarter, ikke kan køre direkte til døren. Efter aflæsningen af det i forvejen aftalte udstyr, var næste modtager Maternal Centre, i den modsatte ende af Iasi, målet.

Det er en ren fornøjelse, at guide en erfaren chauffør gennem denne storbys intensive trafik, hvor taxaerne trækker "gule striber" gennem trafikken. Nødvendigtvis må vi ignorere de befalede lastbilveje, idet vore modtageres beliggenhed ikke tillader andet. En gang imellem stopper politiet os, men når vi forklarer formålet, guider de os behjælpeligt sikkert til målet.

Maternal Center er, som bekendt et center for vordende unge mødre i alderen 12 -18 år, som er forment adgang til deres familier og lider en krank skæbne, hvis de ikke kan være på centret. Her lærer de om børnepasning, hygiejne, madlavning og gennemgår ofte en total holdningsændring. Vi bringer møbler og tøj til de unge mødre, som efter et halvt års ophold, skal etablere sig i egen lejlighed, eller familiepleje.

Herefter gik turen ud i landet, med byen Tibanesti som næste mål. Ca 50 km ad små ældre asfaltveje, der pludselig ender i grusveje af forskellig beskaffenhed. Den store bils hastighed er ofte stærkt reduceret og i flere tilfælde må vi stoppe og gå en tur, for at se hvilke muligheder der gives, for at nå målet.

Afdelingen for Rumænien September transporten 2005

I Tibanesti kommune var det skolerne i byerne Tansa og Dagata, som var målet. Vi havde møbler til hele skolen i Tansa, som blev båret ind af skoleeleverne, samtidig med, at andre bar de gamle skolebænke udenfor. Alle var glade og tilfredse og efter en kort snak, skyndte vi os videre ad den nu noget "simple" vej. Den store lastbil vakte stor opmærksomhed i landskabet og resultatet var et stort antal hjælpere stod klar ved aflæsningen af de mange møbler til skolen i Dagata. Efter aflæsningen, bød man på kaffe og lokalt bagværk, samt områdets lokale vin, som vi alle nød, dog med undtagelse af vor chauffør. Han undgik behændigt vinen, men kunne lide kagerne.

I mellemtiden havde chaufføren fået sin næste ordre, der ville føre ham op i den nordvestlige del af landet. Vi takkede for det gode samarbejde, spurgte de lokale om vejmulighederne, hvorefter vi sagde farvel og ønskede god tur.

Turen tilbage til Iasi, hvor vi dagen efter skulle møde direktøren for børnehjem, fandt vi, nok på grund af en naturlig træthed, meget lang. Som altid om efteråret, når høsten skal ind, møder man mørklagte hestekøretøjer, med store alt for brede læs af høstet Majs. I mørket er de næsten usynlige og dukker pludselig frem i bilens lys, hvilket nødvendigvis betyder reduceret hastighed. Bønderne har første ret på vejene indtil kl 22, men som udlænding i et uheld med en hestevogn, er der store problemer !!

Næste morgen mødte vi Direktør Penciu, for hvem vi måtte redegøre for vores aktivitet hos de forskellige institutioner. Vi blev bedt om at besøge et multihandicap center, hvor børn med forskellige handicap, herunder forskellige grader af autistiske børn og unge. En stærk oplevelse, hvor tidligere besøg på andre institutioner, nu gav os et billede af, at der er sket en betydelig forbedring af forholdene, hvilket glæde os meget.

På trods heraf, er der stadig mangel på forskelligt udstyr, tøj, legetøj, eksempelvis computere, som er et godt og motiverende tidsfordriv.

Gynger og klatrestativer, samt andet udendørs legetøj, var også på ønskelisten

Vi nåede også at besøge landsbyen Mihai Kogalniceanu. Den første by i Iasi amt, som vi ommøblerede med skolemøbler, uddelte tøj til mødre og deres børn, samt efterfølgende havde et godt samarbejde med byens borgmester, der foranledigede en gennemgribende forbedring af skolen. Desværre kørte der en personbil gennem gavlen på en af skolens bygninger og hvor en stærk storm umiddelbar bagefter, blæste taget af resten af skolen. I to år har samtlige elever og lærere gennemført undervisningen på øverste etage i det lokale sygehus, samt om eftermiddagen i en anden skole, efter dennes normale skoletid.

Nu er man halvfærdig med en ny bygning og alle håber, at kunne tage den nye skole i brug før jul dette år.

Længere ud ad samme vej, ligger byen Plugari, hvor vi også har bragt bedre vilkår i skolen, samt ikke mindst hjulpet den lokale læge, med sin praksis. Fra at have en gammel stol og et lille bord, dækket med et tæppe som klinik, har vi suppleret med undersøgelsesbriks, EKG- udstyr, skabe og andre møbler etc,

Afdelingen for Rumænien September transporten 2005

og byens daværende borgmester renoverede lokaler og bygning, så i dag fremtræder klinikken i god hygiejnisk sammenhæng, med døgnvagt, fødeafdeling og skadestue. En virkelig dejlig oplevelse, hvor en smule hjælp fra os, hjulpet af et stort initiativ fra lægens side, nu har foranlediget en god og realistisk klinik, til fordel for egnens beboere.

Før vi "vendte næsen" hjemad, fandt vi tid til et hurtigt besøg hos de skoler, som netop havde modtaget møbler, samt to skoler i samme område, som vi også gerne ville hjælpe. Vi var informeret om en stor grad af handicappede mennesker i dette område, men ved dette besøg, var tilliden til os nu så stor, at man åbnede op for situationen.

Selvom vi mener, at kende de forskellige forhold i landet, gjorde resultatet af denne information et stort indtryk på os. Eftervirkninger af hjerneinfarkt, andre invaliderende sygdomsforløb, suppleret med mange medfødte handicap, har skabt et stort behov for forskelligt hjælpeudstyr.

Et eksempel på en arbejdsskade, hvor manden mister begge ben og sendes hjem efter indlæggelse, uden nogen form for hjælp. Hustruen / familien må løfte manden af og i seng. Toilettet / dasset er udenfor, al anden aktivitet som at spise osv. foregår i sengen.

En anden situation, hvor en moder til tre større børn og et mindre, får et hjerneinfarkt og sendes hjem fra hospitalet, uden nogen form for hjælp. To store børn og manden må klare alt. Hustruen er stærkt urolig om natten, hvilket påvirker mandens søvn og dermed hans aktivitet mærkbart om dagen.

Efter vor hjemkomst, har vi netop modtaget en liste fra byens borgmester, hvori han forklarer om de mest alvorlige situationer og beder os hjælpe.

Man fortalte, at ud af en befolkning på ca 4.500 beboere, er der 60 personer med psykisk, eller fysiske handicap.

På vores spørgsmål om denne store koncentration af handicap, var svaret, at man ikke ville efterlade deres handicappede børn på de forskellige institutioner, vel vidende om forholdene der. Resultatet er nu, at mange ældre / gamle mennesker stadig optræder som forældre for de mange, nu voksne handicappede børn. En utrolig anstrengende hverdag for disse forældre.

Som afslutning på denne rapport, hvori vi tilkendegiver forskellige behov, samt forsøger en realistisk vurdering af det vi opfatter, er oplevelserne altid anledning til overvejelser om hvordan vi kan hjælpe. Det er klart, at vi vil forsøge at hjælpe i de situationer vi kan, men vi mangler udstyr !!

På skolerne, hvor vi har leveret møbler, består lyset i klasserne af nøgne pærer, hængende i to elektriske ledninger. Ofte mangler der pærer i 3-4 fatninger. I nogle tilfælde, har vi haft held til at levere brugte lysstof armaturer, fra virksomheder, eller skoler, hvor man har udskiftet lyskilden.

Hvis læseren har kendskab til brugte gratis og funktionelle armaturer, er vi stærkt interesserede.

Afdelingen for Rumænien September transporten 2005

Vi håber at kunne skaffe det nødvendige handicapudstyr, men er interesserede, hvis nogen har senge, madrasser, etc som passer til formålet.

Vi planlægger gennemførelsen af endnu en transport, til førnævnte område sidst i November dette år, men mangler skolemøbler og ovennævnte udstyr.

Tak for Deres interesse og
Med venlig hilsen

Arne Vindbjerg
Østeuropæisk Børnehjælp
Afdelingen for Rumænien

Vores lager ligger i Rødekro, Sønderjylland. Vi bor i området og indsamler med vores bil og trailer. I særlige tilfælde, har vi lejlighed til at låne en mindre lastbil i særlige situationer.

Arne Lorenzen kan træffes på 40865247
Arne Vindbjerg kan træffes på 20254221. 74614220. arnev@mail.tele.dk